

Borut Savski –različni zvočni eksperimenti (2005, 2006, 2007)

Glej tudi zasnove pri projektih »Plesalec/plesalka«, »Eye = I«, »Posodi polni zvoka«, »Črnobelo« in še posebej Problemless Orchestra...

V letu 2006 so potekali zvočni eksperimenti v okviru projekta Problemless Orchestra in na festivalu Vmesni prostori (Graz in Ljubljana), nastop z Luko Prinčičem v Gromki, pa tudi individualne predstavitve in koncerti – v Pivki na otvoritvi multimedijskega centra.

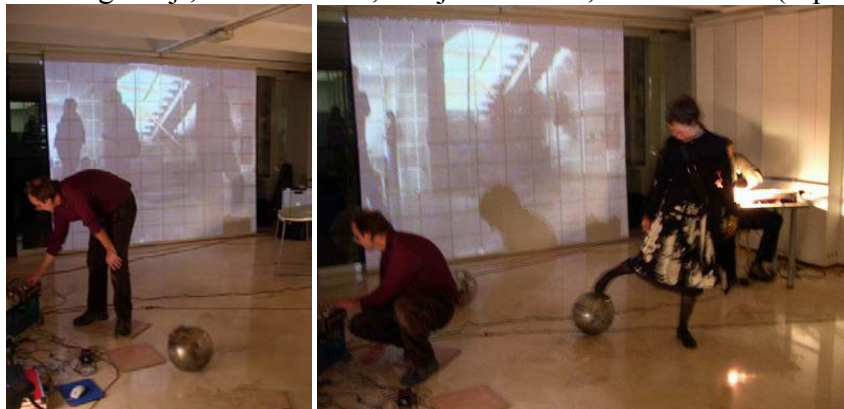
Nastop z zvočilom »Trubo« na festivalu HAIP, Kiberpipa (2005)

Nastop v KUDu France Prešeren, Dario Korteze, Borut Savski, Petra Tihole (2005)

Nastop v Moderni galeriji, Borut Savski, Matjaž Manček, Luka Prinčič (september 2005)

Borut Savski in Klaus Filip (Avstrija) v Menzi pri koritu / Metelkova (maj 2007)

Nastop predstavitev / performans na Dunaju / Avstrija (maj 2007)

Borut Savski in Klaus Filip, Bratislava (maj 2007)

»Dva brenkača«, Borut Savski in Matjaž Manček v okviru projekta poezije in zvoka Confine Aperto na gradu Kodeljevo (junij 2007)

Esej: Proti estetizaciji

Uvod:

Glasba pogosto ostaja na področju glasbenega – kar pomeni (zelo poenostavljeno) da tudi dela eksperimentalnih izvajalcev ohranijo površinsko sij ("poetsko dimenzijo", itd.), ki jo imenujem estetsko – in pogosto popolnoma prekrije namene raziskav v neznanu (kar je najvišji cilj eksperimenta).

Estetizacija je tesno povezana s površinskostjo (ali zaznavanjem, občutenjem, čutenjem). Po drugi strani je zaznavanje tesno povezano s postopkom razumevanja (-> demistifikacije), in ima opraviti z odkrivanjem (sedmih tančic...). Zdi se, da je tisto kar iščemo resnica (-> Resnica) – kar bi na koncu koncev lahko bilo tudi meso (-> Meat – ali mit)... (... in resnica je meso postala...)

Površinsko zaznavanje (kože...) ne prinaša razumevanja, ampak prinaša mistificiranje, ki je ena vrsta »trenutnega« vedenja. V drugih besedilih sem že razložil, da so miti »kompleksna pomenska telesa« - miselni sistemi / strukture – neke vrste »stroji za proizvodnjo pomena«. Ne prinašajo razumevanja in ni jih mogoče enostavno razstaviti. Vendar smo ustvarjeni tako, da miselno delujemo s pomočjo »miselnih teles«. Tako vedno sestavimo / zgradimo kompleksna vprašanja v nekaj, kar lahko zlahka nosimo s seboj in uporabimo v trenutku. Vendar pa s seboj ne moremo nositi tudi razumevanja samega – da bi dosegli razumevanje, moramo telo (mit) vsakokrat na novo razstaviti / dekonstruirati... Vsakokrat so rezultati lahko zelo različni.

V najenostavnejših (površnih, površinskih) pojmovanjih so miti le zgodbe, ki ne razkrijejo bolj temeljnih plasti razumevanja. Takšne zgodbe so skoraj brezčasne – korenine kulture (in naših vzorcev javnega obnašanja in civiliziranih odnosov). So simboli, stereotipi, itd... So osnova naše »kolektivne biti«. Skoraj nikoli ne dvomimo o njih – zato so prikladni kot temeljni vezni (kohezivni) kulturni element – o njih se vsi strinjamo. Na jezikovni ravni so to pogosto paradoksi, ki se slišijo kot končne resnice: »Cigan je cigan«, »moški je moški«, itd...

/... nadaljevanje še čaka prevoda.../